

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 marca 2017 r., wydanym w sprawie z powództwa A. Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności w W. przeciwko K. S. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo.

Wyrok ten zaskarżył w całości apelacją powód.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 229 k.p.c. - poprzez uznanie za nieudowodnione przez powoda okoliczności, które wprost zostały przyznane przez pozwanego, w tym w szczególności zawarcia pomiędzy (...) Bank S.A. i pozwanym umowy o kartę kredytową;

2) art. 230 k.p.c. - poprzez uznanie, że strona powodowa nie udowodniła zaistnienia następstwa prawnego pomiędzy (...) Bank S.A. w G. oraz Bankiem (...) S.A. w G., a także skutecznego nabycia przez powoda od Banku (...) S.A. w G., wierzytelności względem pozwanego, mimo, iż pozwany przyznał przedmiotowe okoliczności w sposób konkludentny, nie zaprzeczając im stanowczo w toku całego procesu;

3) art. 231 k.p.c. - poprzez uznanie za nieudowodnione przez stronę powodową zapłaty ceny sprzedaży określonej w umowie cesji zawartej z Bankiem (...) S.A. w G. i w konsekwencji niewykazanie skutecznego nabycia przedmiotowej wierzytelności, mimo istnienia ku temu podstaw w zebranych w sprawie materiale dowodowym z którego to bezspornie wynika, że pozwany zawarł umowę z wierzycielem pierwotnym, Bank (...) S.A. w G. zobowiązał się w umowie cesji do wydania powodowi dokumentacji dotyczącej dłużników, których wierzytelności zostały objęte przedmiotową umową, powód znajduje się w posiadaniu dokumentacji bankowej dotyczącej pozwanego, a autentyczność tychże dokumentów i legalność ich posiadania przez powoda nie została zakwestionowana przez stronę pozwaną;

4) art. 6 k.c. w związku z art. 232 zdanie 1 k.p.c. - poprzez uznanie, że strona powodowa nie przedłożyła środków dowodowych w celu wykazania okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, tj. skutecznego nabycia skonkretyzowanej, indywidualnej wierzytelności względem pozwanego, mimo, tego iż powód przedstawił na powyższą okoliczność logiczne i wzajemnie się uzupełniające dowody w postaci umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, umowy bankowej zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym Banku (...) S.A. w G., a także zawiadomienie o umowie cesji;

5) art. 243¹ k.p.c. w związku z art. 308 k.p.c. w związku z art. 309 k.p.c. poprzez uznanie, że kserokopie nie stanowią dokumentów w rozumieniu przepisów k.p.c. i w konsekwencji nie mogą posłużyć jako dowód w sprawie mimo, iż przepisy k.p.c. oraz k.c. obowiązujące na dzień wyrokowania umożliwiały uznanie kserokopii za dokument, a nadto autentyczność przedmiotowych kserokopii nie została skutecznie podważona przez pozwanego w toku procesu;

6) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny przeprowadzonych dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, w szczególności znajdujących się w aktach sprawy kserokopii dokumentacji bankowej oraz twierdzeń pozwanego odnośnie do zawarcia umowy bankowej z wierzycielem pierwotnym;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 77² k.c. w związku z art. 77³ k.c. poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie i w konsekwencji uznanie przez Sąd I instancji, iż kserokopie przedstawione przez powoda nie stanowią dokumentów, w konsekwencji czego nie mogą posłużyć jako dowód w sprawie.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.965,63 złote z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

2) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Dodatkowo powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci:

1) wydruku potwierdzenia dokonania przelewu bankowego z dnia 27 maja 2015 roku - na okoliczność: zapłaty przez powoda ceny sprzedaży za wierzytelności objęte umową cesji z dnia 26 maja 2015 roku, skutecznego zawarcia cesji, nabycia przez powoda wierzytelności względem pozwanego, posiadania przez powoda czynnej legitymacji procesowej w niniejszej sprawie;

2) pisemnego oświadczenia Banku (...) S.A. w G. o zapłacie przez powoda ceny sprzedaży za wierzytelności objęte umową cesji z dnia 26 maja 2015 roku - na okoliczność: zapłaty przez powoda ceny sprzedaży za wierzytelności objęte umową cesji z dnia 26 maja 2015 roku, skutecznego zawarcia umowy cesji, nabycia przez powoda wierzytelności względem pozwanego, posiadania przez powoda czynnej legitymacji procesowej w niniejszej sprawie;

3) wydruku z (...) Banku (...) S.A. - na okoliczność następstwa prawnego pomiędzy (...) Bank S.A. w G. oraz Bankiem (...) S.A. w G..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, to zaś determinuje konieczność zastosowania określonych dla tego rodzaju spraw regulacji szczególnych, zwłaszcza dyspozycji przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże Sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 1¹ i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55; tak również M. Manowska, „Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo”, Warszawa 2013, s. 305 – 306).

Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

Mając powyższe na względzie należy więc wskazać, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie przedstawiając logiczną argumentację prawną.

Ustalenia sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w niniejszej sprawie (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r. nr 3, poz. 104; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97 - OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999 r., sygn. akt I PKN 21/98 - OSNAP 2000, nr 4, poz. 143).

Zarówno poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Idąc dalej, należy wskazać, że w realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego, poprzez przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych przez skarżącego do apelacji.

Niewątpliwie strona powodowa jako strona umowy cesji, z tytułu której dochodziła zapłaty, już na etapie wniesienia pozwu dysponowała dokumentami, które załączyła dopiero do rozpoznawanej apelacji. W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji istniała zatem obiektywna możliwość powołania tych środków dowodowych, a strona tego nie uczyniła wyłącznie na skutek opieszałości lub błędnej oceny potrzeby jego powołania.

Specyfiką apelacji w postępowaniu uproszczonym jest ograniczenie do minimum możliwości przeprowadzenia przez sąd odwoławczy postępowania dowodowego.

W myśl art. 505¹¹ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji co do zasady nie przeprowadza postępowania dowodowego, a może je przeprowadzić wyjątkowo w odniesieniu do dowodu z dokumentu.

Nawet jednak w przypadku dowodów z dokumentu, powyższy przepis nie oznacza, że w każdym przypadku, gdy strona apelująca przedłoży nowe dowody na etapie postępowania przed sądem drugiej instancji będą one dopuszczone jako podstawa nowych ustaleń faktycznych.

Stosownie bowiem do dyspozycji art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominać nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2002 r., IV CKN 980/00, LEX nr 53922).

Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: "potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynika później" nie może być przy tym pojmowany - jak zdaje się to zakładać strona apelująca - w ten sposób, że "potrzeba" ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia. (...) ta ma być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji. W realiach przedmiotowej sprawy nic nie stało na przeszkodzie, by przedmiotowe dowody zostały powołane w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Całkowicie chybiony jest zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powinien wykazać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że doszło do rażącego naruszenia ustanowionych w tym przepisie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów, a nie dążyć jedynie do przeforsowania własnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Powołane w apelacji wywody mają wyłącznie charakter polemiczny i w żadnej mierze nie konkretyzują, jakim zasadom oceny dowodów Sąd I instancji uchybił. Nie stanowi zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odmienna od oczekiwań skarżącego ocena stanu faktycznego ustalonego w toku postępowania.

W całości niezasadnym jest zarzut naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 232 zd. 1 k.p.c.. Przepisy te wskazują, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zdanie pierwsze art. 232 k.p.c. określa obowiązki stron procesu i nie odnosi się do działań Sądu. Tym samym przepis ten nie może zostać naruszony przez Sąd.

Wbrew zarzutom apelacji również pozostałe przepisy kodeksu postępowania cywilnego powołane w apelacji nie dawały podstaw do przyjęcia, że powód udowodnił swoje roszczenie co do zasady i wysokości.

I tak zgodnie z treścią art. 229 k.p.c. nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Z faktu przyznania przez pozwanego zawarcia pomiędzy (...) Bank S.A. i pozwanym umowy o kartę kredytową w żaden sposób nie wynika, że powodowi przysługuje jakiegokolwiek roszczenie wobec pozwanego, a jeśli tak to w jakiej wysokości.

Idąc dalej, zgodnie z treścią art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Należy jednak podkreślić, że samo milczenie jednej ze stron, co do twierdzeń strony przeciwnej, nie może stanowić podstawy do uznania faktów za przyznane. To zebrany w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu charakteru i przedmiotu postępowania decyduje o tym, czy można zastosować art. 230 KPC (zob. wyr. SN z 17.2.1975 r., II CR 719/74, L.). Tym samym, nie można bez żadnego uzasadnienia przyjmować, że każde twierdzenie strony, któremu druga strona nie zaprzeczyła, jest prawdziwe. Twierdzenie takie można uznać za zgodne z prawdą tylko na podstawie wszystkich okoliczności sprawy; sąd zatem powinien uzasadnić, dlaczego uznaje twierdzenie za prawdziwe (zob. orz. SN z 14.9.1934 r., III C 260/34, OSN 1935, Nr 2, poz. 88).

Wreszcie wskazać trzeba, że jeżeli strona nie wypowiada się co do twierdzeń faktycznych przeciwnika dlatego, że nie ma w tym zakresie informacji, to sądowi nie wolno ani uznać twierdzeń przeciwnika za przyznane milcząco, ani wyciągać dla "milczącej" strony ujemnych wniosków, jakie by wynikały z niewywiązania się z ciężaru twierdzenia i dowodu (zob. orz. SN z 17.6.1960 r., IV CR 681/59, OSNCK 1961, Nr 3, poz. 82). Taka właśnie sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Powód domaga się ustalenia w trybie przewidzianym przepisem art. 230 k.p.c. faktów zaistnienia następstwa prawnego pomiędzy (...) Bank S.A. w G. oraz Bankiem (...) S.A. w G., a także skutecznego nabycia przez powoda od Banku (...) S.A. w G., wierzytelności względem pozwanego. Jest zaś oczywistym, że pozwany, jako osoba fizyczna nie może posiadać informacji co do transakcji i czynności prawnych dokonywanych przez banki i inne podmioty działające na rynku finansowym, stąd też jego niewypowiedzenie się co do powyższych kwestii nie daje podstaw do przyjęcia ich za udowodnione.

Przypomnieć również trzeba, że konstrukcja wprowadzana w omawianym przepisie dotyczy wyłącznie twierdzeń strony co do faktów, a nie co do ich oceny prawnej. Na podstawie komentowanego przepisu sąd może uznać za przyznane przez stronę tylko fakty przytoczone przez stronę przeciwną, nie może natomiast stosować tego przepisu do samych roszczeń strony przeciwnej. Niezależnie więc od przekonania strony powodowej, iż doszło po jej stronie do nabycia wierzytelności względem pozwanego, Sąd zobowiązany jest do kontroli ważności i skuteczności czynności prawnej, którą nabycia tego dokonano. Tego rodzaju okoliczności nie mogą zaś być uznane za udowodnione w trybie art. 230 k.p.c..

Również zastosowanie w niniejszej sprawie domniemania faktycznego określonego art. 231 k.p.c. nie wchodzi w grę. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lutego 2015 r. (sygn. akt I UK 209/14), orzeczenie sądu może być oparte na domniemaniu faktycznym, o którym mowa w art. 231 k.p.c., tylko wówczas, gdy stanowi ono wniosek, wynikający z logicznie ustalonych faktów stanowiących przesłanki domniemania, najbardziej zbliżony do zasad doświadczenia życiowego. Należy także podkreślić, iż oparte na domniemaniach faktycznych rozumowanie sądu powinno w sposób wszechstronny i logiczny rozważyć wszystkie okoliczności sprawy i ocenić w ustalonym stanie faktycznym stopień prawdopodobieństwa zajścia określonych okoliczności, do czego niezbędne jest prawidłowe ustalenie niewątpliwych faktów jako bazy umożliwiającej stwierdzenie, czy stopień prawdopodobieństwa zaistnienia faktu będącego skutkiem domniemania jest tak duży, jak duży jest stopień prawdopodobieństwa, że nie zachodziły okoliczności wykluczające zaistnienie tego faktu.

W realiach przedmiotowej sprawy powód domagał się uznania za udowodnione w trybie przewidzianym w powyższym przepisie faktu dokonania przez stronę powodową zapłaty ceny sprzedaży określonej w umowie cesji zawartej z Bankiem (...) S.A. w G. i w konsekwencji wykazania skutecznego nabycia przedmiotowej wierzytelności, wskazując,

że Bank (...) S.A. w G. zobowiązał się w umowie cesji do wydania powodowi dokumentacji dotyczącej dłużników, których wierzytelności zostały objęte przedmiotową umową, powód znajduje się w posiadaniu dokumentacji bankowej dotyczącej pozwanego, a autentyczność tychże dokumentów i legalność ich posiadania przez powoda nie została zakwestionowana przez stronę pozwaną.

Rzecz jednak w tym, że jak wynika z umowy zawartej przez powoda z Bankiem (...) S.A. w G. obowiązek wydania powodowi dokumentacji dotyczącej dłużników, nie był w żaden sposób powiązany z zapłatą ceny przez powoda. Kwestie te regulował § 5 umowy z którego wynika, że Bank miał obowiązek wydać przedmiotowe dokumenty w terminie 30 dni od dnia podpisania umowy i nie odwołuje się w tym zakresie do warunku zapłaty ceny przez powoda.

Tym samym wbrew stanowisku apelacji, z faktu posiadania przez powoda dokumentacji dotyczącej pozwanego nie sposób wyprowadzić domniemania faktycznego o uiszczeniu przez powoda na rzecz Banku (...) S.A. w G. ceny za będące przedmiotem umowy wierzytelności.

Zupełnie niezrozumiałym jest stawiany w apelacji zarzut naruszenia art. 77² k.c. w związku z art. 77³ k.c. poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie. Przepisy te dotyczą odpowiednio oświadczenia woli w postaci dokumentu oraz nośnika informacji jako dokumentu. Oba powyższe przepisy zostały dodane do kodeksu cywilnego nowelizacją z 10 lipca 2015 r., która weszła w życie w dniu 8 września 2016 r. Jako przepisy prawa materialnego nie działają one wstecz i nie znajdują zastosowania do oceny stanów faktycznych i dokumentów zaistniałych przed dniem 8 września 2016 roku. Tymczasem w realiach przedmiotowej sprawy wszystkie czynności prawne z których prawa swe wywodzi powód zostały dokonane przed tą datą. Tym samym oczywistym jest, że przedmiotowe przepisy nie znajdują zastosowania w realiach przedmiotowej sprawy.

Za wewnętrznie sprzeczny należy uznać zarzut naruszenia art. 243¹ k.p.c. w związku z art. 308 k.p.c. w związku z art. 309 k.p.c..

Należy bowiem wskazać, że przepis art. 308 k.p.c. dotyczy, co wynika wprost z jego treści, dokumentów innych niż wymienione w art. 243¹ k.p.c., zaś przepis art. 309 k.p.c. w ogóle nie dotyczy dowodów z dokumentów. Skoro więc sam skarżący twierdzi, że przedłożone przez niego do akt sprawy kserokopie winny być uznane za dokumenty w rozumieniu art. 243¹ k.p.c., to nie znajdują do nich zastosowania przepisy art. 308 i 309 k.p.c.. Tym samym nie stosując ich Sąd Rejonowy nie mógł przepisów tych naruszyć.

Nie naruszył także w żadnym stopniu Sąd Rejonowy przepisu art. 243¹ k.p.c.. Podzielić bowiem należy również stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie charakteru, czy też zdatości dowodowej kserokopii dokumentu. Zgodnie z treścią art. 129 § 2 k.p.c., zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Regulacja ta nie pozostawia wątpliwości, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność. W świetle przepisów k.p.c. i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, a wyjątki, kiedy oryginał może być zastąpiony przez odpis (kserokopię), określa ustawa. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w k.p.c. pojęciu odpisu, (jako odwzorowanie oryginału), jednak poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Zwykła odbitka ksero (to jest odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała. Jest więc tylko środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron - art. 74 § 2 k.c. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., sygn. akt III CZP 37/94, OSNCP 1994 Nr 11, poz. 206, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1998 r., sygn. akt III CZ 107/98, OSNC 1999, Nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2002 r., sygn. akt V CKN 1830/00, OSNC 2004, Nr 1, poz. 9, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., sygn. akt I CKN 1280/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., sygn. akt II CSK 401/06, LEX nr 453727, wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 3 kwietnia 2009 r., sygn. akt II CSK 459/08, LEX nr 607254, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt II CSK 557/08, LEX nr 584200, wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 lipca 2009 r., sygn. akt II CSK 71/09, LEX nr 584201, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 czerwca 2013 r. sygn. akt I ACa 166/13, LEX nr 1342291, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygn. akt I ACa 323/12, LEX nr 1238480). Podkreśla się przy tym, że jeżeli pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmiennie ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym, jak trafnie podkreślono w doktrynie, wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., sygn. akt I CKN 1280/00, niepubl.). Posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., sygn. akt I CKN 1280/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2009 r., sygn. akt II CSK 49/09, LEX nr 578039, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. akt III CSK 254/13, LEX nr 1651013, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2010 r., syn akt I ACa 2/10, LEX nr 1120085).

Wobec powyższego uznać trzeba, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji było prawidłowe, a podniesione w apelacji zarzuty nie mogły doprowadzić do uwzględnienia jej wniosków.

Uzasadnia to oddalenie złożonego środka zaskarżenia na podstawie art. 385 k.p.c..